



A Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.454/2003/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Budapesten, a 2004. év április hó 20. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

v é g z é s t :

Az előre kitervelten és nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette miatt terhelt ellen indított büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság B.51/2003/38. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Heves Megyei Bíróság a 2003. április 10-én kelt B.51/2003/38. számú ítéletével terhelt vádlottat előre kitervelt, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott 30 évi fegyházbüntetés kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Kötelezte továbbá a vádlottat arra, hogy név egri lakosnak 457.000 forintot és annak járulékait fizesse meg.

Az első fokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a tényállás téves megállapítása és a cselekmény téves minősítése miatt, határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.228/2003.számú átiratában és képviselője a fellebbezési tárgyaláson az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Kifejtett álláspontja szerint az első fokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert az felderítetlen, ellentétes az iratok tartalmával és az első fokú bíróság megállapított tényekből további tényekre is téves következtetéseket vont le.

Erre tekintettel indítványozta elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a megyei bíróság új eljárásra utasítását.

A továbbiakban vitatta a vádlott bűnössége megállapításának helyességét és a megalapozatlanságra tekintettel a vádlott felmentését is indítványozta.

Ezt meghaladóan a tényállás megalapozatlanságára tekintettel sérelmezte a vádlott terhére megállapított minősítő körülmények megállapítását. Kifejtett álláspontja szerint a vádlotti cselekmény legfeljebb az emberölés büntette alapeseteként értékelhető.

Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését - az időközben módosított előadása szerint - tagadja, cselekménye csupán a kifosztás büntettének megállapítására nyújthat alapot.

Mindezeket meghaladóan azt az álláspontját fejtette ki, mely szerint a vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. A vádlottal szemben a büntetési célok határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásával is elérhetők.

Ennek megfelelően harmadlagosan indítványozta az első fokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését.

A vádlott - az utolsó szó jogán tett felszólalásában - tagadta a bűncselekmény elkövetését és felmentését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezések folytán az első fokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta. Azokat okszerűen, az ésszerűség és logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Többségében nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az így megállapított tényállás döntő, meghatározó részében mentes a Be.351.§-ának /2/ bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, tehát megalapozott.

Ez a tényállás a Be.352.§-a /1/ bekezdésének a/ pontjában írtak alkalmazásával, az iratok tartalma, illetőleg helyes ténybeli következtetések levonása alapján csupán az alábbiak szerint helyesbítendő, illetve egészítendő ki:

1/ A vádlott a vád tárgyává tett cselekményt, tehát a sértett megölését, a vádbeli napon, a sértettnak az elkövetési helyszínre megérkezését követően, pontosan meg nem állapítható időben valósította meg.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ugyanis kétséget kizáróan csupán az rögzíthető, hogy a sértett 11 óra 30 perc tájban érkezett meg az elkövetési helyszínre. Életét a vádlott még ezen a napon kioltotta. Arra azonban megcáfolhatatlan bizonyíték nem merült fel, mely szerint a cselekmény elkövetésére 13 és 15 óra között került sor. Az elkövetés idejére nézve a megállapított tényekből sem vonható le következtetés kétséget kizáró bizonyossággal.

név1 és név2 ugyanis az eljárás során a telephelyre megérkezésük, ottani mozgásuk, eltávozásuk és visszaérkezésük, a portaszolgálat átvétele, illetve azok időpontjai tekintetében eltérő előadásokat tettek. A vallomásuk közötti ellentétek, ellentmondások tisztázása sem bizonyult olyannak, amelyek alapján az elkövetés idejére nézve megnyugtató következtetés lenne levonható.

Továbbmenően nem áll rendelkezésre egyéb olyan adat sem, amely az elkövetés idejének pontos megállapítását lehetővé tenné. Csupán megjegyzi ezzel kapcsolatosan az ítéltábla azt, hogy az a tény, mely szerint a sértett mobiltelefonja 15 óra tájban - a sértett édesanyjának vallomása szerint - még hívható volt, ilyen következtetés levonására, annak megállapítására, hogy a sértett megölésére 13 és 15 óra között került sor, elegendő alapot nem nyújt.

Figyelembe véve továbbá a vádlottnak az eljárás során tett vallomását, valamint az életszerűséget is, csupán az állapítható meg, hogy a vádlott a sértettet a vádbeli napon, a megérkezését követően, pontosan meg nem állapítható időben ölte meg.

2/ Tényként állapítható meg viszont az - az első fokú bíróság ítéletében megállapítottaktól eltérően -, hogy a vádlott az elkövetéshez eszközül használt zsinorra már a cselekmény elkövetését megelőzően fadarabot rögzített.

Minden ténybeli alapot nélkülöz az első fokú bíróság által tett azon ténymegállapítás, hogy a vádlott az elkövetés közben, azért, mert zsinór csúszott a kezében, a zsinorra fát erősített és azt két csomóval is rögzítette. Olyan adatok, bizonyítékok ugyanis nem merültek fel az eljárás során, amelyek alapul vételével e tényre megalapozott következtetés lenne levonható.

Az a tény, hogy a holttest feltalálása után az elkövetési eszközül használt zsinóron rögzített fadarab volt észlelhető - egyéb adatok, bizonyítékok hiányában - nem enged következtetést levonni arra, hogy azt a vádlott az elkövetés során rögzítette feltalálási helyére.

A vádlott ugyanis az egész eljárás során következetesen olyan vallomást tett, hogy a fadarabot már korábban rögzítette az elkövetés eszközéül használt zsinorra. Vítathatatlan ugyan az, hogy ezen nyilatkozatában arra is hivatkozott - amit minden bizonyíték cáfol -, mely szerint a fadarabnak a zsinorra rögzítése munkájának végzése érdekében történt. Mindezek azonban megnyugtató bizonyossággal nem engednek megalapozott következtetést levonni a hivatkozott, az első fokú bíróság által megállapított tényre.

Erre nézve egyébként az eljárás során egyetlen közvetlen, de közvetett bizonyíték sem merült fel, de a rendelkezésre álló bizonyítékokból és megállapított tényekből - mint arra már utalás történt -, sem vonható le megalapozott következtetés a hivatkozott tényre.

Ezzel ellentétben - éppen a vádlottnak az eljárás során tett következetes vallomását _szem előtt

tartva - csak az állapítható meg, hogy a vádlott az elkövetés eszközéül használt zsinorra már az elkövetés előtt rögzítette a cselekmény elkövetése után észlelt fadarabot.

Mindezekre tekintettel tehát az ítéltábla az első fokú bíróság által megállapított tényállást az előbbiek szerint helyesbítette, illetve korrigálta.

Az ekként helyesbített, illetve korrigált tényállás az ítéltábla álláspontja szerint már minden szempontból megalapozott, következésképp a Be.352.§-ának /2/ bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az első fokú bíróság ítéletében - a szükséges körben - indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Meggyőzően cáfolta a vádlott által az eljárás során előterjesztett, egyes tények és körülmények tekintetében többször is változtatott, módosított védekezést. Beszámolt arról a gondolati folyamatról is, amelynek során a logikai következtetés módszerével megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést. Megindokolta ítéletének egyéb rendelkezéseit is.

Nem osztotta, nem találta alaposnak az ítéltábla a vádlott védőjének a fellebbezési tárgyaláson előterjesztett, az első fokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást támadó érvelését, valamint a további tanúkihallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványait sem. Így különösen nem név3 és név4 tanúk kihallgatására, illetve ismételt tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt.

név4et ugyanis az első fokú bíróság az eljárás során kihallgatta. Vallomását bizonyítékként értékelte, illetve - kétségtelen, hogy értékelés nélkül -, de elvetette. Elvetette az élet elleni cselekményt beismerő - vádlotti vallomásra tekintettel. Hasonlóképp nem tartotta szükségesnek kihallgatni név5 tanút sem, aki közvetett - és korántsem megnyugtató adatot szolgáltatott arról, hogy a sértettet a megállapított bűncselekmény elkövetése utáni időben látták.

A vallomásokból nyerhető bizonyítékok ugyanis a rendelkezésre álló iratok tükrében korántsem meggyőző bizonyítékok. Bizonytalanok a tekintetben, hogy kétséget kizáróan a sértettet látták-e a cselekmény elkövetése után.

Ezért az ítéltábla a további bizonyításra vonatkozó indítványt alaptalannak találta és azt elutasította.

Nem alapos az a védelmi hivatkozás sem, mely szerint a vádlott nem bírhatott tudomással arról, hogy a sértett szülei nagyobb összegű, 1 millió forintot is meghaladó készpénzt tartanak otthon, mert a sértett édesapja csak az elkövetést megelőző napon helyezte azt a pénz tárolására használt kazettába.

Az iratokból megállapíthatóan ugyanis a nagy összegű készpénz már korábban is a kazettában volt. A sértett édesapja a cselekmény elkövetését megelőző napon csupán 100.000 forintot meghaladó összeggel egészítette ki a már ott lévő összeget. Az ezzel ellentétes védelmi érvelés tehát iratellenes.

Nem fogadható el az a védelmi okfejtés sem, mely szerint a vádlott a 2002. április 10-én a sértettel folytatott hosszabb telefonbeszélgetése idején még nem bírhatott tudomással arról, hogy a vádbeli napon délelőtt a telepen egyedül lesz.

név1nek az eljárás során tett tanúvallomásaiból ugyanis megállapítható, hogy ő már április 10-én jelezte a vádlottnak, mely szerint lehetséges, a vádbeli napon gépkocsijáért Ózdra kell mennie. Az is ismert volt a vádlott előtt, hogy név2 a vádbeli nap délelőttjén Budapesten fog tartózkodni és legkorábban délután érkezik vissza a telepre.

Ilyen bizonyítékok mellett, ilyen tények ismeretében, kellő alappal nem vitatható az első fokú bíróság azon ténybeli következtetésének helyessége, hogy a vádlott éppen az április 10-én, a sértettel folytatott hosszú telefonbeszélgetés alkalmával, vette rá a sértettet a 2002. április 13-án történő szökésre és arra, hogy a család otthon tartott megtakarított pénzét is hozza magával.

Nem téves e következtetés annak ellenére sem, hogy április 10-én még nem volt kétségtelenül bizonyos, vajon a vádlott a vádbeli nap délelőttjén egyedül lesz-e a telepen.

2002. április 12-én délután azonban bizonyossá vált az előbbi tény. Az ezen napon este a vádlott és a sértett telefonbeszélgetéseiről készített lista adatai alapján helyes az első fokú bíróság azon következtetése is, hogy ekkor a vádlott és a sértett rögzítették a szökés időpontját, illetve azt, hogy e nap délelőttjén a sértett a család megtakarított pénzével a telephelyre megy, ahol a vádlott ebben az időben egyedül tartózkodik. Megállapodtak abban is, hogy a sértett a szökéshez szükséges elengedhetetlen ruházati tárgyait is magával viszi.

Kellő alappal nem vitatható az első fokú bíróság azon következtetése sem, hogy a vádlott volt az, aki rábeszélte a sértettet a család megtakarított pénzének eltulajdonítására és magával vitelére. A sértett ugyanis korábban is tudomással bírt a család megtakarított pénzének tárolási helyéről. Ennek ellenére onnan pénzt soha nem tulajdonított el. A cselekmény

elkövetését követően pedig a sértett által eltulajdonított pénzt a vádlott magához vette. Saját nyilatkozatai szerint is azt meg akarta tartani. Az utóbbi tényekből következően abból motorkerékpárt, majd személygépkocsit vásárolt. A megmaradt összeget pedig a név6 lakásához tartozó melléképületben elrejtette és a tárolásra használt kazetta kulcsát pedig név6-ra bízta.

Mindezek pedig az első fokú bíróság által arra levont következtetés helyességét igazolják, hogy a vádlott cselekményét anyagi haszonszerzés motiválta.

Hasonlóképpen nem találta alaposnak az ítéltábla azt a védelmi érvelést sem, amely szerint a vádlott cselekményét rögtönösen, indulat által vezérelten valósította meg.

Mint azt ugyanis az első fokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen fejtette ki, a vádlott a cselekmény elkövetése előtt a sértett testének elhelyezésére használt hullazsákot már korábban szobájába vitte. Az ezzel ellentétes vádlotti védekezés helyt nem foghat. A vádlott ugyancsak a cselekmény elkövetése előtt előkészítette az elkövetéshez használt eszközt is. A zsinegeléshez szükséges zsinórt, a munkásszállás egyik lakatlan szobájának reluxájáról levágta, majd arra a fojtást megkönnyítő fadarabot erősített. Előkészítette a holttest elrejtéséhez szükséges szekrényt is. Utóbb a további szaghatás megszüntetése érdekében a szekrényt szigetelte, azt olyan helyzetbe hozta, hogy a holttest ne legyen felfedezhető.

Megkísérelte a holttestet tartalmazó szekrénynek a telephelyről eltávolítását is különböző módszerekkel.

Mindezek folytán pedig nem tekinthető tévesnek az első fokú bíróság azon következtetése sem, mely szerint a vádlott készült a cselekmény elkövetésére és azzal kapcsolatosan tervet is készített. Cselekményét pedig ennek megfelelően hajtotta végre.

Az első fokú bíróság által megállapított tényállás helyességét igazolja egyébként az a tény is, hogy a vádlott a sértettnek a lakásából történt távozását követően mozgását folyamatosan figyelemmel kísérte. Több alkalommal is felhívta mobiltelefonján és tájékozódott arról, hol jár, mikor érkezik a fűrésztelepre.

Az előzetes terv készítését és a tervszerű cselekvést igazolja az a tény is, mely szerint a vádbeli cselekmény elkövetésére azon a napon került sor, amikor a vádlott egyedül tartózkodott a telephelyen, az elkövetés helyszínén. Így módja volt a cselekmény észrevétlen megvalósítására és a holttest elrejtésére. Az elrejtés helyét - a használaton kívüli brikett tároló helyiségben - is kinézte, ennek kulcsát a portáról magához vette.

A vádlottnak a fellebbezési tárgyaláson tett azon nyilatkozata, mely szerint az élet elleni cselekmény tekintetében az eljárás során tett vallomásait visszavonta és teljes egészében tagadta a cselekmény elkövetését, el nem fogadható.

Feltéve - de meg nem engedve hogy a nyomozás során a vádlott külső behatásra ismerte be a cselekmény elkövetését, semmivel nem magyarázható az ügyészi, majd a bírósági eljárásban is vallomásának fenntartása.

Ezt meghaladóan a vádlott a fellebbezési tárgyaláson is, vallomásának visszavonását követően, annak okára nem volt hajlandó nyilatkozni. Jogaival élve kérdésekre sem válaszolt. Tehát vallomásváltoztatását nem kívánta megindokolni.

Ilyen körülmények között, szem előtt tartva az első fokú bíróság által az ítéletben rögzített tényeket is, tehát azt, hogy a vádlott mutatta meg a sértett holttestének feltalálási helyét, a sértettől eltulajdonított pénzből megmaradt összeg elrejtési helyét, az elrejtési körülményeket, a vádlott vallomásváltoztatása el nem fogadható, az minden alapot nélkülöz.

Mindezekre tekintettel, de mindezeket meghaladóan is a vádlott és védője által a fellebbezési tárgyaláson előterjesztett, az első fokú ítéletben megállapított tényállást támadó érvelések csupán a megyei bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét sérelmezik, a vádlottnak az eljárás során előterjesztett - egyes tények, körülmények tekintetében többször is módosított - védekezésének elfogadtatását célozzák, amik az irányadó perrendi szabályok szerint, a megalapozott tényállás ismeretében, a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

A fentiek szerinti helyesbítésektől, illetve korrekcióktól eltekintve megalapozottan megállapított ítéleti tényállásból helyesen következtetett a megyei bíróság a vádlott bűnösségére és nem tévedett akkor sem, amikor cselekményét előre kitervelten és nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettként értékelte.

Az irányadó tényállásból következően a vádlott felmentését célzó fellebbezések nyilvánvalóan alaptalanok.

Az un. alanyi és tárgyi tényezőkből, tehát az elkövetés körülményeiből és módjából, a használt eszközökből, az elkövetés során kifejtett erőbehatás nagyságából, a támadott testtájékból, a ténylegesen bekövetkezett eredményből, a vádlottnak a cselekmény elkövetése után tanúsított magatartásából, a cselekményt kiváltó indítóokból, motívumból, a vádlott személyi tulajdonságaiból, a vádlott és a sértett konkrét kapcsolatából csak arra lehet következtetést levonni, hogy a vádlott aktuális tudatában felmerült a sértett halála bekövetkezésének lehetősége és ezen eredménylehetőséget kifejezetten kívánva hajtotta végre cselekményét. Tehát az eredményre is kiterjedő egyenes szándékkal cselekedett.

A megalapozottan megállapított tényállás szerint kellő alappal nem vitatható az előre kiterveltség és nyereségvágy, mint minősítő körülmény, megállapítása sem.

A megállapított tényállásból következően ugyanis a vádlott a végrehajtás helyét, idejét és módját előre átgondolta. A körülmények értékelése alapján jutott arra az elhatározásra, hogy

cselekményét a munkahelyén, a fűrésztelepen, olyan időben hajtja végre, amikor ott senki, illetve kevesen tartózkodnak. Felmérte az elkövetést követően jelentkező tényezőket is. Kifürkészte a holttest elrejtésének lehetőségeit, majd eltervezte annak elszállítását. Ezen magatartása időben elhúzódó folyamat volt. Cselekményét elhatározásának megfelelően hajtotta végre. Kétségtelen, hogy az elkövetés után terveit változtatta. Különböző módon, de igyekezett a holttestet eltávolítani az elkövetés környezetéből. E törekvései, ezzel kapcsolatos tervei nem jártak eredménnyel. Mindezek azonban nem cáfolják az előre kiterveltség, mint minősítő körülmény, megállapításának helyességét.

Sőt a vádlottnak a cselekmény elkövetése előtt tanúsított magatartása, a tényállásban rögzített előkészületi tevékenysége, az előre kiterveltség megállapításának helyességét támasztják alá.

Tehát az előre kiterveltség, mint minősítő körülmény, megállapítását sérelmező fellebbezési érvelések kellő alappal nem bírnak.

Hasonlóképp nem fogadható el a nyereségvágy, mint minősítő körülmény, megállapítását sérelmező fellebbezés sem.

A tényállásból következően a vádlott megtévesztéssel rábírta arra a sértettet, hogy a családja által megtakarított pénzt hozza magával azért, hogy azt eltulajdoníthassa. Cselekményének elkövetését anyagi érdek, haszonszerzési cél motiválta. A sértett megölését követően a nála lévő pénzt eltulajdonította. Annak egy részét röviddel a cselekmény elkövetése után saját céljaira felhasználta. Mint arra már utalás történt abból motorkerékpárt, majd személygépkocsit vásárolt. A fennmaradó összeget pedig elrejtette.

A megalapozottan megállapított tényállás folytán helyes az első fokú bíróság által levont azon következtetés, hogy a vádlott szándéka az élet elleni cselekmény elkövetése során jogtalan vagyoni előny, az idegen dolog, pénz megszerzésére irányult. Cselekményét ez motiválta. Egyébként más oka nem is lett volna a sértett megölésének. A két - a cselekményt minősítő körülmény szorosan és logikusan összefügg.

Így pedig nem tévedett az ügyben első fokon eljáró bíróság akkor, amikor a vádlott cselekményét nyereségvágyból elkövetettként értékelte. Az ezzel ellentétes védelmi érvelés

helyt nem foghat.

Az előbbieket is szem előtt tartva minden alapot nélkülöz az a védelmi okfejtés is, szerint a vádlott cselekménye legfeljebb kifosztás büntettként ítélandó meg.

Mindezekre is tekintettel tehát az ítéltábla a vádlott által elkövetett cselekménynek az első fokú bíróság által történt minősítését helyesnek találta.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az első fokú bíróság meghatározó részükben helyesen vette számba és nem tévedett azok súlyának, nyomatékának értékelése során sem.

E körülmények csupán az alábbiak szerint szorulnak helyesbítésre, illetve kiegészítésre.

Mellőzendő az enyhítő körülmények köréből a vádlott részbeni, a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomása. A vádlott ugyanis a másodfokú tárgyaláson Visszavonta beismerő vallomásait és a bűnösség elismerésére vonatkozó korábbi nyilatkozatát. Minden tekintetben tagadta a terhére megállapított bűncselekmény elkövetését. Ilyen körülmények között pedig enyhítőként az eljárás során korábban a bűnösség elismerésére, és részbeni ténybeli beismerésre kiterjedő vallomás enyhítőként nem értékelhető. Nem értékelhető akkor sem, ha a megállapított tényállás részben a vádlott korábbi beismerő vallomásán is alapul.

Ezzel szemben nyomatékos súlyosító körülmény - mint arra az első fokú bíróság is hivatkozott ítéletében -, hogy a sértett alig haladta meg a tizennegyedik életévét, tehát azt a kort, amelynek el nem érése esetén a vádlott cselekménye más körülménynél fogva is súlyosabb megítélés alá esne.

Ugyancsak továbbmenő súlyosító körülmény az, hogy a vádlott cselekményét a sértett megtevesztésével, őt szinte törbe csalva, valósította meg.

A büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülmények előbbiek szerint változására is tekintettel az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben az első fokú bíróság által kiszabott büntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény kimagasló tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő - az általa elkövetett cselekményen keresztül is kifejeződő - személyi társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó egyéb enyhítő és súlyosító körülményekkel.

A megyei bíróság által a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés összehatásában szükséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, érvényre juttassa.

Kétségtelen, hogy a határozatlan tartamú, tehát az életfogytig tartó szabadságvesztés a Btk. rendszerében kivételesen alkalmazható büntetés. Alkalmazására a törvény csak a legsúlyosabb bűncselekmények elkövetői esetében biztosít lehetőséget akkor, ha a büntetési célok, de különösen a társadalom védelme más büntetéssel nem biztosítható.

Az ítéltábla megítélése szerint az adott esetben nem tévedett az első fokú bíróság akkor, amikor a cselekmény elkövetésének idején fiatal felnőtt és eddig büntető törvényeinkkel összeütközésbe nem került vádlott esetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy e kivételesen alkalmazható büntetés kiszabása szükséges.

Ezt indokolja ugyanis a vádlott által elkövetett cselekmény kimagasló tárgyi súlya, társadalomra veszélyessége, a vádlottnak az első fokú bírósági eljárás alatt, valamint a

fellebbezési tárgyaláson tanúsított magatartása, valamint alapvetően a társadalom védelmének érdeke.

Az előbbiekből következően tehát az ítéltábla nem találta alaposnak a vádlott és védője által bejelentett enyhítést és határozott tartamú szabadságvesztés kiszabását célzó fellebbezését sem.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az első fokú bíróság ítéletét a Be.371.§-ának /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Csupán megjegyzi a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségével kapcsolatosan az ítéltábla azt, hogy az ezzel összefüggésben az első fokú bíróság ítéletében kifejtettekkel egyetért. A megyei bíróság egyébként a feltételes szabadság legkorábbi időpontját a Btk.47/A.§-ának /2/ bekezdésében irt rendelkezések szem előtt tartásával a törvényi minimumban állapította meg.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítására a Btk.99.§-ának 11/ bekezdése alapján került sor.

Budapest, 2004. év április hó 20. napján

A Heves Megyei Bíróság B.51/2003/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.454/2003/5. számú végzése folytán 2004. április 20. napján jogerős és végrehajtható!

Dr. Kárpáti Piroska sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő